

Gosciny Sempé

Malý Mikuláš cestuje

Malý Mikuláš cestuje

Malý Mikuláš cestuje

Pôvodný názov: Le Petit Nicolas voyage

© 2014 IMAV éditions / Goscinny – Sempé

Preklad © Beata Panáková 2022

Slovenské vydanie © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2022

ISBN 978-80-556-5005-0

René Goscinny
Jean-Jacques Sempé

Malý Mikuláš cestuje

slovar

Mikuláš
Je super!

Lotar
Najhorší žiak z triedy.
Keď ho učiteľka vyvolá,
vždy má po prestávke.

Aurel
Môj najlepší kamarát.
Je tučný a stále sa
napcháva.

Alojz
Najlepší žiak z triedy.
Učiteľkin miláčik,
my ho neznášame.

Kazimír
Má veľmi bohatého ocka,
ktorý mu kupuje všetko,
na čo si spomenie.

Rafael
Má píštaluku a jeho ocko
je policajt.

Hugo
Je veľmi silný a rád
rozdáva údery päšťou
rovno do nosa.

Izidor
Strašne rád hrá guľôčky
a je fakt dobrý, skoro nikdy
neminie jamku.

Julinka
Je veľmi fajn, neskôr sa
s ňou asi ožením.

Mama

Som rád doma, keď prší
a máme návštevu, lebo mama
vtedy prichystá na olovrant
kopu dobrôt.

Ocko

Odchádza z práce
neskôr ako ja zo školy,
ale nemá domáce úlohy.

Pán Bledur

To je náš sused.
Radi sa s ockom prekárajú.

Stará mama

Je ku mne veľmi dobrá,
dáva mi kopu darčiekov
a srdečne sa smeje
na všetkom, čo poviem.

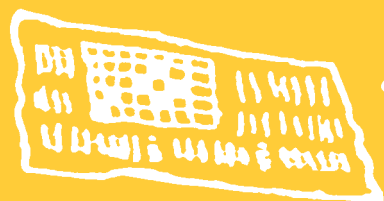
Bujón

To je náš vychovávateľ, voláme ho
tak preto, lebo stále hovorí: „Pozerajte sa
mi do očí.“ A oká sú aj v bujóne.
Vymysleli to veľkí žiaci.

Učiteľka

Je náramne milá a pekná,
pokiaľ nerobíme veľké hlúposti.

Obsah

Ideme na prázdniny	9
Nastupovať!.....	17
Cesta do Španielska.....	23
Krížovka.....	31
Stopovanie.....	37
Krásy prírody.....	47
Sám doma.....	55
Kazimírov let.....	63
U ocka v práci.....	73
Naši ockovia sa skamarátili.....	81
Súrodenci Kukulíkovci.....	89
Haló!.....	97
V kine.....	105
Ockove narodeniny.....	111
Odmena.....	119
Ocko má dušu na jazyku.....	129
Biografia a bibliografia.....	136

Ideme na prázdniny

Chystáme sa s ockom a mamou na dovolenku, všetci sa strašne tešíme.

Pomohli sme mame poupratovať celý dom, všetko je pozakryvané plachtami a posledné dva dni stolujeme v kuchyni. Mama vyhlásila: „Musíme dojesť všetky zvyšky.“ Takže jeme fazuľový prívarok. Zostalo šesť konzerv, lebo ocko fazuľový prívarok nemá rád. Ja som ho mal celkom rád až do včerajška, ale keď som sa dozvedel, že musíme zjesť ešte dve konzervy, jednu na obed a jednu na večeru, bolo mi do plaču.

Dnes sa budeme baliť, lebo zajtra ráno musíme vstávať už o šiestej, aby sme nezmeškali vlak.

„Tento rok nebudeme so sebou vliecť kopy batožiny,“ rozhodným hlasom povedala mama.

„Máš úplnú pravdu, drahá,“ súhlasil ocko. „Naozaj nemám chuť naťahovať sa s fúrou nešikovných balíkov, berieme maximálne tri kufre!“

„Presne tak,“ prikývla mama. „Vezmeme ten hnedý s pokazeným zatváraním, previažeme ho špagátom, potom ten veľký modrý a ešte príručný kufrík tety Elvíry.“

„Správne,“ potešil sa ocko. Ja som sa tiež potešil, že sme sa takto pekne dohodli, lebo naozaj vždy, keď niekam cestujeme, vlečieme so sebou kopy balíkov a nakoniec aj tak zabudneme práve ten, v ktorom sú najdôležitejšie veci. Ako minule, keď sme zabudli balík s vajcami natvrdo a banánmi – to bolo hrozné, lebo naša rodina nejedáva v reštauračnom vozni. Ocko vraví, že tam podávajú stále to isté – teľacie ľadvinky so zapekanými zemiakmi. Preto tam nikdy nejdeme a berieme si na cestu vajcia natvrdo a banány. To nám chutí a so škrupinami a šupkami si poradíme, aj keď ľudia v kupé zvyčajne frflú.

Ocko išiel do pivnice po hnedý kufor, ten, čo sa nedá dobre zavrieť, po veľký modrý kufor a kufrík tety Elvíry. Ja som zatiaľ vybehol do svojej izby prichystať všetko, čo budem na prázdninách potrebovať. Musel som sa trikrát vrátiť, lebo zo skrine, z bielizníka a spod postele som povytáhoval fúru vecí. Všetky som ich poznával do obývačky a čakal som na ocka. Z pivnice sa ozývali všelijaké zvuky, nakoniec sa objavil ocko s kuframi, celý zafúľaný a namosúrený.

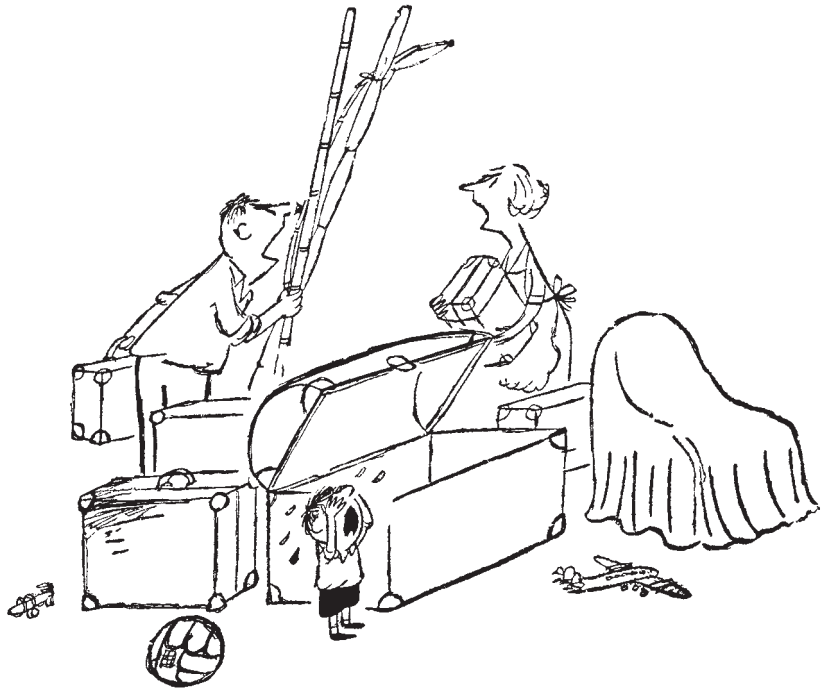
„Nechápem, prečo sú na kufroch vždy naskladané všelijaké rárohy, prečo musí byť celá pivnica zaprataná uhlím a prečo je tam vypálená žiarovka,“ hundral a odišiel sa umyť.

Keď sa vrátil z kúpeľne a uvidel kopu vecí, ktoré si chcem vziať na prázdniny, vybuchol.

„Čo je to za haraburdie? Hádám si nemyslíš, že povlečieme všetky tvoje plyšové medvedíky, autíčka, futbalové lopty a stavebnice?“

Nato som sa rozplakal a ockovi očerveneli očné bielka.

„Mikuláš, dobre vieš, ako to neznášam,“ zahriakol ma. Vraj mám láskavo prestať s tým cirkusom, lebo ma nikam nevezme. Vtedy som sa už celkom vážne rozreval, fakt vážne.

„Zbytočne kričíš na toho chlapca,“ zasiahla mama.

„Budem na toho chlapca kričať, kým neprestane rumázgať a roniť krokodílie slzy,“ povedal ocko a ja som sa rozosmial, lebo krokodílie slzy sa mi zdali smiešne.

„Myslím, že by si si nemal vybíjať zlosť na dieťaťi,“ povedala mama tichým hlasom.

„Ja si nevybíjam zlosť na dieťaťi, ja len chcem, aby to dieťa nerobilo cirkus,“ rozhadzoval ocko rukami.

„Si neznesiteľný a nespravodlivý,“ rozkričala sa mama, „a ja nedovolím, aby si to dieťa týral.“

Znova som sa rozplakal.

„Čo je? Prečo zasa plačeš?“ spýtala sa mama a ja som jej vysvetlil, že plačem preto, lebo je k ockovi zlá. Mama zalomila rukami a odišla si baliť svoje veci.

Začali sme s ockom vyjednávať, čo si môžem vziať so sebou. Vzdal som sa medvedíkov, cínových vojačikov a mušketerskej výzbroje, ocko mi za to dovolil, aby som si vzal dve futbalové lopty, jednu stavebnicu, lietadielko, vedierko s lopatkou, vláčik a pušku. Čo s bicyklom, to sa dohodneme neskôr. Ocko odišiel do spálne. O chvíľu sa odtiaľ ozval krik, išiel som sa pozrieť, či ma tam náhodou nepotrebujú. Ocko sa práve mamy pýtal, načo berie červené deky a perinu.

„Už som ti predsa vysvetlila, že v Bretónsku sú veľmi chladné noci,“ povedala mama.

„Za tú cenu, čo si účtujú, nám v hoteli hádam poskytnú prikrývky,“ rozohňoval sa ocko. „Je to bretónsky hotel, určite vedia, že v noci tam býva chladno.“

„Dúfajme,“ odvrkla mama. „Veľmi by ma však zaujímal, ako zbalíme tú dlhokánsku udicu, nechápem, prečo ju chceš silou-mocou ťahať so sebou.“

„Aby som chytil ryby, budeme si ich opekať a jesť na pláži, rozložený na dekách,“ odvetil ocko.

A poodnášali veci do obývačky.

„Vieš, napadlo mi,“ nadhodila mama, „či na tie deky a svetre nebude praktickejší ten starý lodný kufor s jednou rúčkou.“

„Tuším máš pravdu,“ súhlasil ocko a išiel po ten veľký lepenkový kufor. Bol výborný na oblečenie, ale udica sa doň nijako nezmestila, ani rozmontovaná a našikmo.

„Nič to,“ povedal ocko. „Udicu ponesiem v ruke, zabalím ju do novinového papiera, veď keď berieme lodný kufor, nepotrebujeme ten veľký modrý kufor. Na Mikulášove hračky a veci na pláž postačí kôš na bielizeň.“

„Jasné,“ prikyvovala mama. „Jedlo na cestu si zabalíme zvlášť, dám ho do nákupnej tašky, prichystám vajcia natvrdo a banány, čo vy na to?“

Ocko povedal, že je to dobrý nápad, že on zje hocičo okrem fazuľového prívarku. Na ostatné veci sme vytiahli veľikánsky zelený kufor, v ktorom boli odložené staré ockove kabáty. Potom sa mama plesla po čele a zvolala, že takmer sme zabudli na dve plážové ležadlá. Ja som sa tiež plesol po čele a zvolal som, že takmer sme zabudli na bicykel. Ocko mal v tvári výraz, že by nás aj on najradšej plesol, no potom iba vzdychol a povedal, že teda dobre, ale on si teda berie piknikový kôš aj s riadom. My sme súhlasili a ocko bol spokojný.

Keď sme sa tak dobre dohodli, zostávalo už len pobaliť všetko do balíkov. Ja som pomáhal mame v obývačke a ocko zatiaľ zniesol do pivnice hnedý kufor, ten s pokazeným zatváraním, ale previazaný špagátom by držal, zniesol aj veľký modrý kufor, aj príručný kufrík tety Elvíry.

